

VAN OVER DE IESSEL

Oktober 2011

Met in disse editie:

- Leazers onderzoek! (blz. 2)
- Interview met de provinciaal dichter Dick Schlüter
- In Memoriam: Gerard Rutger Buisman
- Stof umme noa te deenk'n, Mineke Mollink
- Gastschriever, Jan Swennenhuis
- Biezunder gedicht, Georg Frieman

- Joargaank 02 Nummer 04
- Oetgave: 1 oktober 2011
- Duur: Schrieverson Bond Overiessel
lesselacademie
Twentse Welle
Provincie Overiessel
- Redactie:
  - Henk Vos
  - Bert Wolbert
  - Riek van der Wulp
  - Redactieadres: a.g.m.wolbert@utwente.nl
- Webpagina: Wim Holsappel
- Lay-out: Liane Stam
- Foto's: Riek van der Wulp of ne biedreage van de auteur
- Volgende edities: 01-01-2012; 01-04-2012
- Biedreagen oeterlijk 2 moand vuur 'n doatum van oetkommen!
- Max. 1 bladziede A4 (11pt. letter Times Roman) (evt. foto/tekening los der bie!)
- Spelling: dee gebroekelijk is in de regio. Proza: ca. 500-600 weur
- Met vermelding van naam auteur en strek waar het dialect vot koomp

---

Meuite weerd um te weten

VUURLEAZEN OET EAGEN WEARK:

Op 22 oktober 2011 hef de Schrieverson Bond Overiessel ear jaarlijkse 'Ontmoetingsdag'.

Dit joar is dat in het mooie Twentse Delden.

Onderdeel van dissen dag is ne vuurdracht van de schrieverson oet ear eagen weark.

Tooheurders bint hierbie van harte welkom! ....Geern zölfs.

Plaats: Hotel- Restaurant Sevenster, Marktstraat 6, Delden, (www.sevenster.nl)

Tied: van 16.00 uur tot ca.17.00 uur.

Kom kieken.

Kom veural luusteren!

LEAZERS ONDERZEUK

Dit digitaal tiedschrift 'VAN OVER DE IESSEL' koomp now vuur de zeavende moal bie oe in de bus, of ie least het waar eargens anders.

As redactie en ok as schrieverson wilt wie wal geern weten hoovöl leu dit digitaal blad least en veural wat ze der van vindt.

Loat het ouns weten!!!

Stuur 'n kort mailtje noar a.g.m.wolbert@utwwente.nl

Daankensweerd.

Van de redactie

De redactie meldt: De **Van over de iessel** nr.7 is oet!
Ja, ie leest et goed, de zeumde al weer.

Et oktobernummer dat feitelijk over de zomer had mutten goan.
Over mensen die achter et huus heerlijk op reis e-west bint nargens noar toe.

Over een zomer die as et mooi zul wezen bi-j de luu nog lange noa zul goezen in't geheugen umdat et zulk prachtig weer was.
Maar dat hef niet zo muggen wezen. Tot midden september was et wat triestig en nat op, sommige plaatsen zelfs barre nat. Veural plaatsen in de oostelijke regio's hebt er met te maken had. "In het Oosten van het land heeft het dit jaar op sommige plaatsen heel erg veel geregend," aldus de ni-js berichten uut Hiversum. Ze durft niet te zeggen van "In Twente of de Achterhoek" want dat klinkt zo dom as ie dat een paar keer fout had hebt.

Et liekt wel of de zomer en de harfst een wedstried hadden. Zo van, as ik "zomer" eerder stoppe met zomern kom ie 'harfst', dan wat eerder harfsten want dat hebt de luu dit joar toch niet in de smiezen en dan goat wi-j gewoon noadloos in mekare over. Ie zit mi-j toch al van of half juli achter de broek, wat heb ie veur hoast, doet toch wat rustig an met oen boezelige weer. Toen kwam er toch nog op een later tiedstip wat mooiere dagen. Veur de mensen die het mooie weer graag dichte bi-j huus hebt is dat altijd mooi met e-neum. Loat et uitkom en et lezen van disse uitgave een begun wezen van een mooie noazomer en harfst.

Ja en wat stiet er dit keer weer in Van over de lessel?

Wie hebt weer ounze eagen schrievers an bod loaten zoas Mineke Mollink dee ouns stof gef um oaver noa te deanken. Hoo kö-j het bedeanken. Dick Podt stelt zich kwetsbaar op en Georg Frieman lot in zien gedicht weten dat hee op 'n oalden dag nog na gek is met ziene vrouw. Dan weet Corry Overmars met 'n paar weur 'n drama te beschrieven en Dinie Kloek vund dat de boom bi-j heur in de buurte er wat kaal en koald bi-j stun en hef doar wat veur bedacht en over e-skreem. Fenny Martens hef ne biezondere herinnering aan ne taartschep en Femmy Woltman is mieters wies met heur Gieters. Mer aandere zaken vind ie ok weerum in dit tiedschrift. Een 'in memoriam' van Jannie Bakker over Gerard Buisman of zoas hij zichzulf ök nuumde: 'de Troubadour'.

En heb wi-j ok nog de gastschriever Jan Swennenhuis oet Oldenzaal. Hee beschrif op ziene wieze hoo hee op is greuid met 'n natuur. Je mooi foto van zien oalders maakt het compleet.

En dan heb wie 'n interview met ounze provinciaal dichter Dick Schlüter oet Eanske. Dee man hef toch wal gaven en ne biezondere visie op de taal. Riek van der Wulp slöt of met 'n lang verhaal oaver twee oalde keerlties Gosse en Goosen. Ach leas maar.

Ooh ja, Mineke Mollink en Jan Zandbergen wilt zich nog evven vuurstellen.

Tot slot: een berichie van de redactie veur de lezer. As ie denkt dat ie een keertie as gastschriever zult wiln opereern, neem dan contact op met de redactie.

Misskien kom ie in anmarking.

Veul lees en kiekplezier

Henk Vos

Colofon / Meuite weerd um te weten		2
Van de redactie	Henk Vos	3
Inhoald		4
Mien wicht	Georg Frieman	5
Evven veurstellen	Mineke Mollink – Jan Zandbergen	6
Stof umme noa te deenk'n	Mineke Mollink	7
Gerard Rutger Buisman. In Memoriam	Jannie Bakker	9
Het Gieters	Femmy Woltman	11
Nat	Corry Overmars	12
Gastschriever	Jan Swennenhuis	13
De Taartschep	Fenny Martens	15
Breisels	Dinie Kloek	16
Dick Schlüter, interview	Bert Wolbert	17
Kwetsbaar	Dick Podt	19
Gosse en Goosen	Riek van der Wulp	20

Mien wicht

Mien wicht, as wi-j straks haand in haand
op stroat doar loopt zo stief en krom
en nauwlijks nog veuroet kunt kommen,
dan ploagt oons wal den oalderdom.

Mien wicht, as wi-j straks dan zo oald
en meu bint en zo ofgedoan,
loat oons dan toch tevreaden wean,
ondaanks dat 't lief nich meer wil goan.

Mien wicht, as wi-j straks mettertied
hoast niks meer kunt oonthoalden,
dan brech dat oonzen leaftied met.
Dat he'j wal vaker met dee oalden.

Mien wicht, as wi-j straks op het lest
in zo'n verzoargingsshoes bint zet;
loa'w hoppen dan nog met oons beiden,
dan vaalt het leaven doar vast wal met.

Mien wicht, as ik now oaverdeank
hoo't straks met oons zal goan wallicht,
weet, wat der dan ook mag gebeuren,
dow bis en blifs toch aait mien wicht..!

Georg Frieman, Enschede

Mineke Mollink, geb.: Nijverdal, 1945

Biej oons thuus wödden vrogger het dialect van Nijverdal niet arg epromoot (!), ma toen ik in 1969 in Hellendoorn, Heldern dus, kwam te wonen en samen met mien man Manny Mollink het familiebedrief, Café – Restaurant De Kroon gung runnen, kwam het dialect van alle kaanten op mij of en gung ik het mooi vinden. Stichting Johanna van Buren gaf het buukie “Drieluik” uut en toen oons bedrief 100 joar bestun schreef ik het buukie “Karresporen”.

In 1996 stoppen wiej met de zaak en sindsdien wone wiej 50 meter wiederop in de Koestroat. Ik doe graag mee met allerlei activiteiten rondumme 't dialect en deur 't lidmaatschap van de Schrieversbond blief ik oarig gangs. Heb mij veural ok an emoedigd evuuld deur uutneudigingen um met te doene an b.v. het Zunnewende-festival in Heldern en um “Noaber” te wean bij het Huus van de Taol (Drenthe). Het project “Achter de Basiliëk” van Heart-pool (Hengelo-Art) vun ik een hele eer. Ik bin twee keer in de priezen evallen bij wedstrieden van de lesselacademie en één keer in Nijverdal met Textiel 2001. 'k Bin 'n paar keer enomineerd ewes o.a. bij de Willem Wilmink-dichtwedstried (1x) en de Rabo-literatuurpries (2x). Ik schrieve Cabaret veur de Plattelandsvrouwen en deed ok 'n paar keer mee met “Kunstkijken bij de Buren”, ok bij de Vrouwen van Nu. In meert van dit joar verscheen het buukie “Heldern Kats in 't Plat” en doar heb ik ok an met edoane. Nòh, genog strapatsen op esomd, niet dan?

Vriendelijke groeten, Mineke

JAN ZANDBERGEN, geb.: Riessen 1938

Het Riessens dialect heb ik van kleans ofan ekuiert. Met het schrieven doarvan zin ik in de joarn zeuventig begunnen toen ik met gung spöln in de Riessense Revue. Met min breur, (wijlen) Harm oet Riessen en (wijlen) Herman Rosink schreve vie toentertied de revues.

Toen kreeg ik ook zin um, 's wat gedichten en (S)“Limericks” te schrieven. In december 1980 konden de leu een gedicht steuren noar Dagblad Tubantia. Ik heb toen het gedicht: “Waterleiding” inesteurd. D'r is toen 'n beuksken met 28 gedichten van oetekömn en verdöp....den van mie was t'r ook bie! Doar noa heb ik verscheajden gedichten en wat verhaaltjes eschreven, mear het meest (S)“Limericks.” Zo'n 530 hebt der in het Riessens Nieuwsblad estoan en dat geet nog vedan!

Viefhonderd (S)“Limericks”?
't is toch wat!
Mie duch... dan zi-j 't wal
Ne keer zat

Puh.. néé leu, nit èch
Want teegn oeleu e-zeg
D'r zit 'er nog wal wat in 't vat!

Ook in het verniejde blad van de Kreenk vuur de Twentse Sproak, 'de niejen Bodbrief', plaatst ze miene Limericks.

Allemaal de hartelijke grootn oet Riessen, *Jan*

Stof umme noa te deenk'n

's Oamd's as de stoffenwinkel van mevrouw Sine Hemmink dichte was, de duusternisse sliepstattend langs de gevels van de Grote Stroate was in eslöppen, dan kon 't gebeuren det de rollen stof met mekare kuierden oaver de gebeurlijke dinge van het leaven. Meestentieds gung het er arg genoeglijk an toe en det kwam ok zekers wé deur het gezellige an en uut floepen van het schiensel van de neon-verlichting van de noaburige bar. Lich an, Lich uut, BAR OPEN. Zo gung det.

Ma, op 'n goeien oamd of liever ezegd 'n kwoaien, gung 't mis. Leup het volledig uut de haand. Zat er onweer in de luch? Wie zal 't zeggen?

De rolle met rood doek d'erop had zoas meestentieds weer het hoogste woord. En ma opscheppen en bloazen. Meters en meters doek waren den dag van heur rolle weer verkoch. Ma ja, wat wo-j ok, heur kleur was immers de kleur van de liefde, van de hartstocht, det zetten toch zekers iederene in vuur en vlam? "Kiek ma hoe dunnegies miene rolle noe nog ma is!", reup ziej triomfantelijk. "Juust", zea Mister Schotse Rute cynisch. "A-j det ma goed in de gaten hebt." Ma mevrouw Rood had niks in de gaten en sleut heur referaat of met 'n diepe zuch. A-j zo geliefd waren, dan was het leaven prachtig!

De meeste rollen reageerden niet op dit oaverdreven gepoch. Ziej wussen immers wie 't zea en ziej doeselden wieder in 't lich van BAR OPEN. Ma opeens klunk doar schrill de stemme van 't strepies-doek deur de winkel. "Rood, ik vin oe brutaal", reup he-j. "Iej kent oene plaatse niet, iej bint völs te opzichtig!" Effen was het doodstille in de winkel. Er gung 'n siddering deur de rollen. Iedereene was weer kloarwakker. De weure kwamen hard an bie mevrouw Rood en met oaversloande stemme reup ze: "Kiek noar oezelf. Deur oe löp 'n strepie en wee-j wat det betekent? Da-j niet helemoale goed snik bint. As'e oe veur vol koopt, hebt ze oe te duur."

De basiskleuren zwegen wieselijk, d'er was wel is vaker 'n anvaring ewes tussen Rood en Strepie. Ok disse buie zol we weer oaverwaaien. Hoe stiller a-j ligt hoe minder piene. Disse wiesheid is echter niet iederene egeven en

zegers niet het doek van Madam Pied de Poule met heur opvliegend karakter. Met bekakte stemme, okee, zie had völs te lange op de boamste plaanke elegen, vreug ze: "Zag, Vrouwkje Batik, oehoe, bant U daar nog? Wat vin U nou van deze discassie. U bant helemaal van het Varre Oosten naar hier gekome. Voelt U zich in dit vreemde land wal ingebargerd? Mogen we uw mening eens horen?"

Had ziej dit noe ma niet evroagen an mevrouw 'Stille Krach', want noe waar iej d'r nog niet kloar met. Iej zagen heur greuijen in de rolle van bemiddelaarster en zo stille bleek de krach ok niet te weane. "Weet U, mefrou Kippepootje," zo nuumn ze heur, want ziej had nooit Frans eleerd," Weet U wat het geval is, ja? Je moet tevreden zijn met de rol die je toebedeeld is, ja? Natuurlijk is het belangrijk waar je wieg heeft gestaan! Maar, niet iedereen kan uit Nijverdal kome. Niet iedereen is geweven op Picanol, toch? En ach, als 't er eens een foutje inzit, niet àrg, toch? Gaan ze toch mooi naar die grote winkel in Enter, ja? Ik vin je moet gewoon opeten wat je op je bordje vindt en vooral verdraagzaam zijn. ja!" Mister Scotse Rute zuchtte diepe en keek verlangend naar BAR OPEN. "Nen Dubbel'n", bad he-j in stilte, "met één klöntien ies."

Visgroat lag met grote ogen naar de oaverkaante te staren. De letters schenen hem helemoale in zien macht te hebben. Nee, he-j was zegers niet helemoale zuver op de groat. En alsof dit alles nog niet genug comosie had ebrach, gung mevrouw Brussels Kaant zich 't er ok nog eens met bemeujen. Ziej was zo meugelijk nog aparter dan de rest en eigenlijk was ziej niet eens van echt kaant, ma ziej reup ma steeds dat al heur familie uut Brussel kwam, vandoar. Loat wean!

Trouwens det was niet heur enige ofwieking, nee, oonderoons ezegd en ezwegen, ziej was soms oarig an de rol. Boavendien drung ziej zich arg op bij de heren Tricot en Voering. Mu'k nog meer uutleggen? "Weet-e-ge wat mooi zou zijn?", sprak ziej met zwoele stemme. "Oenen moond hoalden?", kwam de sarcastische opmarking van natuurlijk Mister Scotse Rute. Iej kon'n al dudelijk heuren dat'em al oarig umme kreeg! "Niet zo flauw, Mister Scots," lonkte Kaantje liefies terugge. "Nee, wat ik zeggen wil is dat het mooi zou zijn dat het mode werd om alles aan elkaar vast te naaien. Dan gaan de scherpe kantjes er vanzelf wel af. Zeker en vast." Ach iej konnen zegg'n wa-j woll'n van Kaantje, ma dit was toch merakels goed bedoeld! Hier was oaver noa edach. Ach vake oordeel'n iej völs te gauw oaver 'n aander!

Het was weer doodstille in de winkel.
D'r was genug stof umme oaver noa te deenk'n, nie dan?

De neon-verlichting lichtte op. **-BAR OPEN-**

Mineke Mollink-Bos
Heldern Oet: Textiel 2001

In Memoriam Gerard Rutger Buisman (1952 - 2011)

Op maandag 1 augustus 2011 is, noa een slopende ziekte, Stienwieker troubadour Gerard R. Buisman overleden. Gerard was vanof 1999 lid van de SkrieversBond Overiessel.

Oewel Gerard wærkzem was in et onderwies, lag zien ærte bi-j de meziek. Al vanof zien skoeltied spulde en zung i-j in verskillende bands en cabaretgroepen en in de loop der joren ontwikkelde zien voorkeur em in de richting van country- en folkmeziek en chansons. Vanof et midden van de joren '80 zung ie ook regelmoatig in de streektael.

Oewel ie ook doorveur niet zonder succes was, ef Gerard juist met zien eigentiedse streektaelværsies zien grootste bekendeid ekregen. Met zien markante verskienige (fors postuur, grote boord, cowboyoed, gitaar en wandelstok), zien wærme stemme en erkenbare tæksten leut ie indruk achter bi-j zien publiek. Ook bi-j RTV-Oost was ie een regelmoatige gast; i-j ad er zelfs een eigen meziekprogramma: Buisman en Zo. Gerard Buisman was een Stienwieker in ært en nieren. In talloze værsies ef ie zien geboorte- en woonplaese Stienwiek, Stienwiekerwold en allerlei umleggende plaesies bezungen. Ook door ad i-j bi-j de lokale radio een eigen streektaelprogramma, met een gelieknaemig tiedskrift: "He'j 't wel 'elezen?"

Op zien leste cd's zingt Gerard saemen met Wilma Dijkma en Stef Eijkelenkamp onder de naeme: Muziekmakerij Buisman en Zo.

In de joren dat Gerard actief bi-j de SBOv., en veural bi-j de NWOveriesselse skrievers, betrökken was, bleek wel dat ie niet allienig een begenoadigd værsiesskriever en zanger was, mær ook mooie veraelen kon skrieven.

Elaas e'w door vuus te kört van magen genieten. Gerard ad al lange allerlei lichamelijke andoeningen en een paer joor geleden kwam door een slopende ziekte bi-j. Zo lange meugelijk is ie deur-egoan met et maeken van meziek, mær uiteindelijk ef ie de strijd op muten geven. Op maandag 1 augustus in Gerard, nog mær 59 joor old, overleden.

Jannie Bakker, Gellemeden

Zee ok: lied Troubadour

-Lied van Gerard wat umzelf bi-jzunder typeert-

Mit stickers beplakte gitaarkisten
'K speulde overal, ai dat ies wusten
Om te proberen wat hoger op te koom
Leerde grepen en een mooi slaggien
Speulde blues zelfs met een lachien
En al die lieties die kan ik dromen

Troubadour, ik bin een troubadour
'K weet over alles hoast wel een lied
Troubadour, ik ben een troubadour
Shows in 't theater bint 'r van mij niet

'K heb lieties over Brink en Freekie
Kikkers en een kabbelend beekie
Waarm de minsen op veur een grote "star"
'K zal altied wel een kleinchie bliem
Zonder al die gillende wiem
Ik speule 't liefst op mien olde gitaar

Troubadour, ik bin een troubadour
'K weet over alles hoast wel een lied
Troubadour, ik bin een troubadour
Shows in 't theater bint 'r van mei niet

De ene keer tussen de bloaskapellen
Met schrievers, dichters die vertellen
Af en toe zelfs op de radio
Bij een verjoardag of een huwelijksfeesien
Ie kunnen mei ook al op tv zien
'T is mien gelok en loat 't ook moar so

Troubadour, ik bin een troubadour
'K weet over alles hoast wel een lied
Troubadour, ik bin een troubadour
Shows in 't theater bint 'r van mei niet

Ik zinge Engels en in de streektoal
Ai 't vroagen doe ik 't zelfs twee moal
En in het ABN kan ik het ook
Ik hebbe eigenlijk altied plankenvrees
Maekte toch al een pair CeeDees
Moar mien succes gunk altied op in sigarenrook

Troubadour, ik bin een troubadour
'K weet over alles oast wel een lied
Troubadour, ik bin een troubadour
Shows in 't theater bint 'r van mei niet

Het Gieters

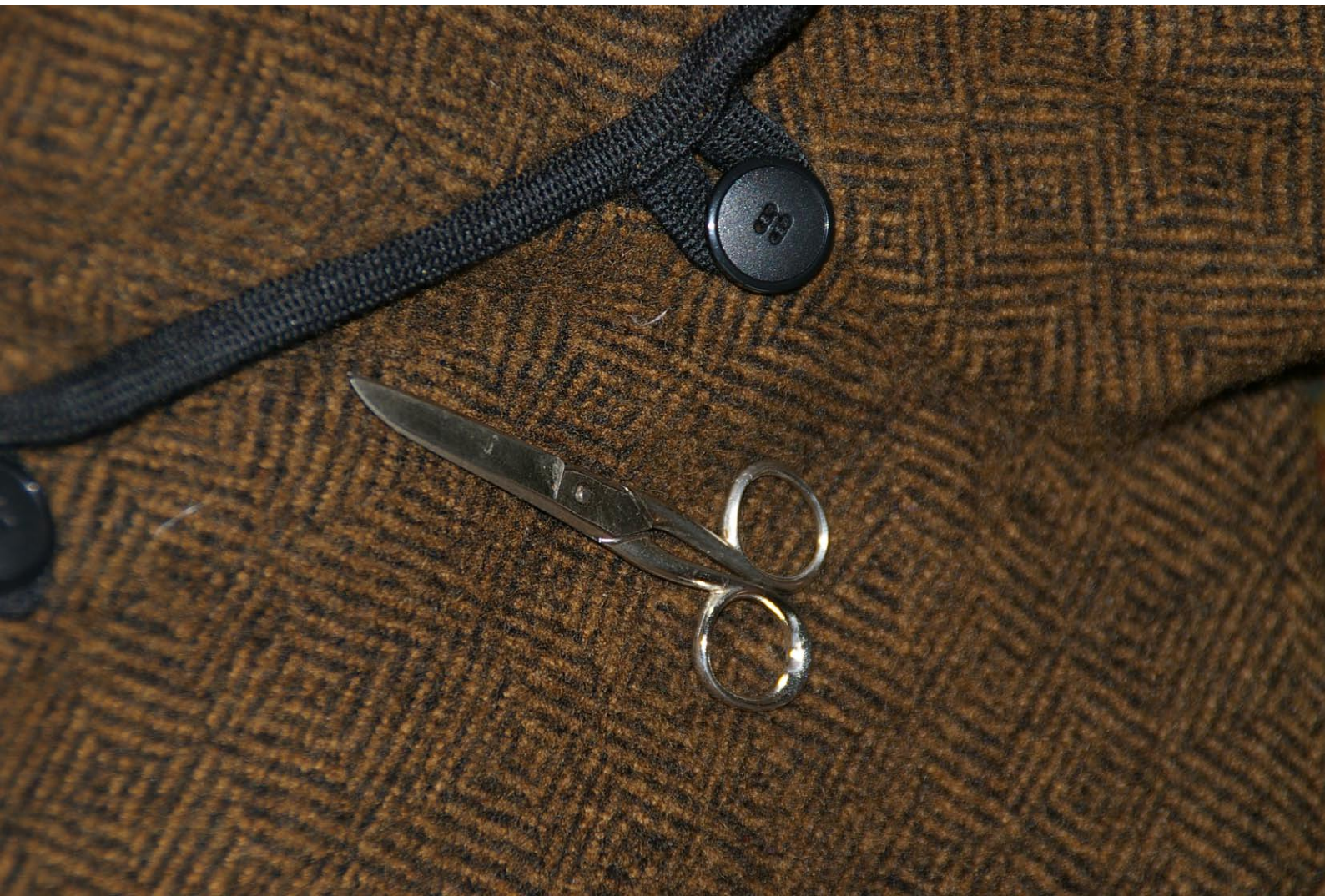
Mien taol, die ik koester
't veult as een dierbaore,
waarme jasse
die goed van snit is.

Een aarfststôk,
eeuwenlaank deur-egeven
die gien sleetsheid vertoonde
of verscheut van kleur.

Toch lat deur de tied en
het stiksel een beetie los
bi-j schering en inslag
verliest et de waarmte.

Ik worre wat rillerig.

Femmy Woltman-Groen, Giethoorn

't Water drupt er uut. . . en et reëngt iés niet.

Zijke- kleddernat bin eur de broek en bloéze.

't Water löp eur uut de skoénen.

Zie zöt er niet uut en ef een spierwit gezichte.

Wat is ier an d' and? Oe kump ze zo kleisterig vies en nat?

"Deerne kom binnen en wat is d'r met oe gebeurd?" roep ik geskrukken uut.

Gien geluud, zie öld eur de lippm stief op mekare, eur mond kump nog gien milimeter lös.

Wezenloos kek ze mi-j an. Ik geleuve det ze mi-j ies niet zöt.

"Kom, ik zal oe wat drinken gèèm en et bad vol loaten loopm dan wo'j weer een bettien mense".

Gien beweging. "Met, noar boam!" zeg ik op dwingende toon.

Troag goan eur voéten achter de mienden an, ik zette de krane lös en trek eur uut.

Zie löt et zich welgevallen met olle angst-oong.

Et glas water wat ik eur gève lörkt ze leëg.

"Pappe" zegt ze "IJ zit er nog in. Diéper en diéper zakken e 't Zwartewater in.

De motor drei-jen nog. Ik kreëg 'm d'r niet uut. IJ zat vaste in de gordels".

Corry Overmars. Hasselt.

Gastschriever: Jan Swennenhuis

Jan Swennenhuis is in 1929 geboren in de Lutte. (De Lutt) 'n Klean dörpe tuske Losser en Oldenzaal. Hee kwam van 'n boer en in hoes wadden ze met tien keender. Noa de Mulo geet Jan wearken bie de PTT en noa ziene deenstied begint hee met ne oavondopleiding tot schoolmeester. Noa scholen in Eansche en Roalte koomp hee in 1962 in Oldenzel an school en wördt doar op 'n doer hoofd. In 1987 geet hee met de VUT.

Jan is altied in de weer. Zienen hof an de oaverkaant van de stroat is hem alles weerd, mer ok is Jan nen rasverteller en dan geern in het Twents. Hee schrif en publiceert völ verhalen en gedichten in zien Twents, het dialect van de Lutt, dat hee ok veurdreg oaveral in Twente. Zoa bint ziene Kerstverhalen biezunder umdat ze zich ofspölt in Twente en zoa mooi wördt vuurdröggen. Volle zalen bint moesstil. Jan was vanof de oprichting lid van 'n Schrieversbond Overiessel, mer hef zien lidmoatschop 'n paar joar ledden opzegd. De leste tied döt Jan wat röstig an um ziene vrouw Stiny te helpen in hoes. Mer nog altied kön ie ziene actuele columns lezen in de Twentse Courant-Tubantia onder de rubriek 'Doemspiekers.'

Opgröaien ín en mét de natuur

(Veuróf: As ik in dit verhaal proat van: oonzen hof, oonzen bos of oonze wear, dan mu'j dat "oons" zeen as in gebroek bie oons, want het was ne huurboerderi'j van Hengelman.

Pannen-Dina (oonze buurvrouw) hef mie dat good dudelijk maakt dow ik as jong van 'n joar of viefteen zear: ik heb nog deur oonzen bos lopen! "Wat!!! Oonzen bos??? le hebt nog ginne schup vol grond um op te dieten!" Doar kon ik het met doan!)

In het veurjoar van neggenteenviefendertig - schat ik - nam oonze mama mie as jungske met noar de wear achter oons hoes; ne schup in de haand, 'n paar stökskes in de aandere haand. Zee was op zeuk noar de "beginnende" melkdiezel, dee as 'n rozetje tusken de grössprietjes te herkennen waren. Ik keande dee ok wa, want mien knien was doar gek op. As oons mama zonnen rozet ontdekte, dan nam zee ne schup vol zwarte grond van nen vrotenhoap en lear dat op den rozet. Doar noa zette zee der nen stok bie um later te wetten waar zee mos wean veur het vervolg. Vearten dagen later - of drie wek misschien - gung zee wier noar de wear, beunde met de haand de zwarte grond weg en sneed met het schilmeske de rozet - dee onmiddels wa gröaid was - der of en stun met dee melkkleurige melkdiezelrozet in de haand. Dat döar zee ok met nóg 'n paar van dee beginnende peardeblomen, dee in de doonkerte waren opgröaid en nam dee met noar hoes. Zee gebroekte dee bleadkes as sloa! Zoo lang dee bleadkes nog crêmekleurig waren, waren zee ok nog nich bitter! Het was natuurlijk "aarmeelus-sloa" mer het was 1935, dus crisistied.

En as oeleu noe`in Thieme's Natuurgidsen (beukske met alle wilde planten/blomen van Nederland en Europa) kiekt, dan zee ie op blz. 130 bie 'Paardebloem' stoan: 'molsla, konijnebladen' met nog meer omschrijvingen en an het eand: 'De soort is vormenrijk, Geneeskruid; bevat een bitterstof, die zwak giftig blijkt te zijn. Jonge bladen worden vaak gegeten als molsla.' Ik verget het nooit wier. En ok kregen wie as middagetten mangs nen stampot van de köpkes van brannettel en dat smaakte himmoal nich gek. En bie oons in 'n vearkenloop wassen ne plantaensoort dee wie "doezendblad" neumden en van dee wit-roze bleumkes maken oons mama 'n drankje dat oons koortsvri'j kon maken. Bie Thieme is dat doezendblad geneskruid; het is mer da'j het weet. Bie het terechtmaken van 'n greuntehof - dat was het weark van oons papa - dan kreeg oons mama veuran in 'n hof 'n stukske veur hear blomen: drie kleane pearkskes, dee ofzet waren met "eeuwig leven", wat achteróf ne sedumsoort mot hemmen west. Onwies steark en heel eenvoudig te vermeerderen: 'n klean stelleke der of kniepen, met 'n vinger 'n geatke in de grond maken en dat stelleke der in, andrukken en het gröaide gewoon as ne ni'je plaant verdan. Ik heb het noe nog in mien blomenhöfke. Bie rabarber döar oons mama - um het geal te kriegen - gruppndrek, nee nich dee onkroedplant "waterpeper", dat ok bitterelk wördt neumd, mer echt drek oet de grup bie het melkbussenrek; het stöank mer gaf wa völ rabarber!

Oons mama kende bienoa alle hoonder! Zee hadden wa nen reenck um 'n poot, woardeur oons mama het "geboortejoar" kon ofleazen, mer toch ...iedere hen had hear herkenning-pöanten. En zoo kon het gebeuren dat wie teggen oons mama zeaden: "Mama, 'n daalkieker (makkelijk te herkennen) is himmoal nich bie de andere hoonder en ok nich in het hok!" "Ik deank", zear oons mama, "dat den woar an 't bröaden is in 'n bos of zoo!" En, joa, 'n paar wek later kwam dee hen oet 'n bos lopen met derteen köaken der achter an! Met het toonemmen van het aantal joaren mossen wie alle soorten boerenweark metdoan: höaien, row beenden, tuffel gardern, leren melken, knollen trekken en ok oaren gardern (aren lezen, hetten dat op school) op het roggenlaand.

Op school heb ik geluk had, dat ik bie meester Leus in de vearde klas heb zetten. Dat was nen echten natuurkenner en leefhebber. Nöast zien hoes an de Plechelmusstroat gröaide "het groot hoefblad", joa, der stun 'n brödke bie, doar wet ik het van. Dee meester, woarvan wát leu in de Lutt zeaden, dat hee ze alle vief wa had, mer dat zee nich op de rieg stunden, dee meester nam in het veurjoar van 1939 óf 1940 de hele klas jongens en wichter met noar 'n Lutter kearkenbos; dat was vlak bie de school en doar leep ne bek deurhén. Netkes zetten de meester oons an 'n raand van de bek: de kleasten veuran en de grötsten der achter; dee mochten stoan. De meester wiezen oons de dotterblomen an en de slöttelblomen dee doar toondertied nog heel völ stunden. Hee wiezen oons op alle bleadkes van böam en struken, dee ammoal toch nog wier nen andern voarm hadden en heel verschillend waren in grötte. De sterremuurtjes zaten net in knop en het speenkroed onder de leage struken was al deels oetblöaid. Op het lest haalde meester Leus oet 'n boentuk van zienen langen reagenjas ne weckfleske. Een van de wichter mocht doar water oet de bek in doan; ongeveer dreekwart vol. Dow haalde de meester 'n koffiezewke oet 'n andern tuk en een van de jongs moch – oet de bek – dikköpkes vangen! "Vang er maar zeven!", zear de meester en dat gebeurde.

Dee zeuven dikköpkes mossen natuurlijk in het water van dee weckfleske. Gerard Veldhoes moch heel plechtig met dee weckfleske veurop lopen richting school. In 'n gaank mossen wie ammoal mooi op de rieg wochten. Gerard mos de weckfleske op de veansterbaank veur het boetenraam zetten. Doar noa mossen wie ammoal achter mekaar langs dee weckfleske met dikköpkes lopen en wie mossen tellen, hoovöl der in zaten: zeuven natuurlijk. Doar noa tekende de meester dee weckfleske op het bord – hee kon onwies mooi tekenen – en ok zeuven dikköpkes der in. Wie mossen dat ammoal noatekenen, ok dee zeuven dikköpkes. 's Anderendaags mossen wie wier in 'n gaank wochten en nog nich noar binnen vleagen. Een veur een wier noar binnen en wier langs dee weckfleske: der zaten noe mer vief dikköpkes in!

Dit was het zwoarste momeant veur meester Leus, want hee mos an oons oetleggen, dat de grötste dikköpkes twee kleanen hadden opvretten. Wie konden mearken dat de meester doar echt möaite met had. Nen dag later nog veur, doar noa drie en op het lest: twee! Dow dee dikköpkes peutkes begunnen te kriegen, dow gungen wie mét dee weckfleske in 'n optocht noar 'n kearkenbos en in de bek – op precies dezölfde ster woar dee dikköpkes geboren waren - wörden zee wier terugzet um wieder te gröaien töt echte kikvörskes! Zollen der nog zukke meester wean?

Op de foto bie dit verhaal stoat mien mama en papa en dee foto zal maakt wean umstreeks 1950. Wied op de achtergrond stoat nog 'n stuk of wat rowgasten. Doar lagen oonze drie vealdstukskes. Dee foto is mie leef, net as meester Leus!

De Taartschep

In oorlog han mien oalders onderduikers,
 wat jödn en ok meansen uut verzet.
 Veur va en moo een oongekende spanning,
 mar gelukkig hebt ziej 't met mekae ered.

Ziej hadn een meisie van de Lange uut Helden,
 ze heetn Reina, mar ziej was een beheurlijk spölsig ding.
 Doarumme kön ziej bie oons neet lange blieven,
 het was te gevoarlijk, zo as det in den oorlog ging.

Mar noa de oorlog hef Mozes en Sara De Lange,
 as dank veur heur Reina een andenken egeem.
 Een taartschep van het meujste zilver,
 want va en moo die red'n toch mar heur leem.

Een lintje hebt mien oalders neet ekregen,
 al woagen ziej heur leaven toew in die oorlogstied.
 Ziej waan heel moedig met heur beiden,
 met al det vremde volk in huus det gaf mangs stried.

Den taartschep is nog aaltied iets biezunders,
 hef doardeer zo zien eagen geschiedenis egeem.
 Een onderscheiding veur mien dappere oalders,
 woar aaltied nog den oorlog an blif kleem.

Fenny Martens-Berends, Nijverdal

Breisels

't Breien is wear in de mode
't handwark löt zich graag wear zeen,
de kraante schreef der ok al oaver
't breien wördt wear algemeen.

De vrouwleu griept wear noar de penn'n
wat oalderwets was wördt wear niej,
mar één ding mu'k oe wel beken'n
't breien maak'n mij nooit bliej.

Een grupie keunstenaars uut Twente
Zag breien as een vorm van keuns
Ziej spoarden vrouwleu an tot breien
En zo kwam 't breisel in de geuns

't Goarn kwam van alle kaanten
synthetisch, wolle, en katoen,
de lappies röllen van de pennen
mar wat met al dat wark te doen?

Woar mos dat breisel noe veur dienen?
Waarveur dee ieder noe zien best?
Was dat veur een gekleurd mooi truigie,
of veur een dik en winters vest?

O nee, dat was neet de bedoeling
iej mossen dat heel aandars zeen.
De keuns van al dat mooie breiwark
was um het park mooi an te kleen.

De beume kreeg gekleurde truigies
de baankies wörden op e-fleurd,
in 't grös greujden aparte bloemen
't hele park kreeg zo een beurt.

Mar in mien heuf zit nog 't plaatie
van vrogger in de handwarkles,
zwetende haane, stroeve pennen,
vallende stekken, 't gung neet zo bes!

Diny Kloek, Heldern

'n Interview

'Mooi in't café in de Vrijhof met nen snee stoet de bie', mailden Dick mie weerum, doo ik hem vröag of ik 'n moal met hem kon proaten oaver ziene weark en leefebriejen. Dit typeert Dick, nögter en doo mer gewoon.

Umdat wie bear vuur 'n zölfden baas ouns werk doot kwam dit mooi oet. Snoar in 'n streepkes pak, zonder stopdas, koomp hee 't café in. Tehoap zeuk wie ne stie.

Dick Schlüter is jonk wörden in Almelo in 1956, twee joar later as zien stadgenoot Herman Finkers. Zien oale leu wadden arbeidersleu, vader wearcken in 'n textiel en moder döa ear weark in hoes. In hoes en in de familie wörden der plat proat. Op school leerden Dick het Nederlands. Noa het middelbaar onderwijs döa hee de lerarenopleiding aardrijkskunde en geschiedenis en gung doarnoa noar de Rieks Universiteit in Utrecht um geschiedenis te studeren. Onderwiel was hee, um wat geld te verdienen, journalist bie de kraant. Geschiedenis en taal hadden doar har hee wat met. Vanof jongs of an schreef hee gedichten, in het Nederlands en ok in het Twents. Het gung hem good of. Hee kwam noa ziene studie an het weark bie de Universiteit Twente as metwarker van het wekelijkse neijsblad en wörden later directeur van de Wettenschopsweenkel van de Universiteit. Hee har völ belangstelling vuur onderzoek en het umgoan met de studenten. En zoas Dick zeg: 'n Schossteen mos ok roken'. Dick is 'n drok baasje dat ne brede belangstelling hef. Archeologie en geologie interesseert hem onwies en in hoes hef hee dan ok ne hele verzameling. Ziene publicaties goat oaver de Neanderthaler. Ok Hekserieje, teuvenaarderiej, liefstraffen en volksgerichten hebt zien belangstelling en hee schreef doar het book 'Met den koorde of door het zwaard' oaver. Het hef allemoal te maken met het leaven van de gewone man. "Dat vind ik de meuite weerd", gef Dick mie te verstaan.

De Weend

*Gistern streek mij de weend,
fluustern met mij met
en gaf n zetke in de rug.*

*Efkes,
heel efkes,
veuln ik mij nich alleen.*

*Vandage gung ik noar boetn,
stak nen natn vinger
hoog in de loch
en vreug: 'Woar blief iej noe?'*

Noa 'n Wettenschopsweenkel wördt Dick directeur van het Natuurhistorisch museum Natura Docet in Deannaakamp en vandoar gung hee noar Oosterbeek um directeur te wörden van het Airborne Museum. In beade musea hef hee verneijingsprojecten coördineerd. In 2010 is hee weerum kömmen noar de Universiteit Twente, um zien onderzoek noar de prostitutie in Twente oaver de leste twintig joar, wieder oet te wearcken. Het geet hier um 'n promotieonderzoek. Doarnöast, um vuur inkomsten te zoargen vuur zien hoesgezin met twee jonge dochters, gef hee les an de TIO in Eanske.

Dick veult zich ne uropiaan. Zien mening is dat, as laanden tehoap goat, de leu ear eigen identiteit wilt bliieven beholden. Cultuur en identiteit bint sterk verbonden met de taal en dus ok de streektaal. Hee hef hier ne dudelijke mening oaver en hef dit opschreven in 'n artikel in het joarbook Twente van 2000. Oaver de toekomst van het dialect is hee der nich geröst op. Dick doceert: "De Hollandse invloed op het dialect is in rap tempo toonömmen. In de joaren twintig-dertig begun het, doo de leu van anzeen en fabrikanten gen dialect meer leerden an ear keender. Noa 'n oorlog volgden 'n middenstaand en geschoolde arbeiders en zoa wörden het dialectgebroek in verbaand bracht met het plattelaand en leag geschoolden. In de scholen wörden der ok nog op toozeen dat ie gen plat proatten.

Slecht Nederlands was het gevolg. Toch kwam der ne opleaving. Bekende Twentenaren gungen het gebroeken en schriieven. Nem bieveurbeeld Willem Wilmink, Anne van de Meiden, en Herman Finkers. Mer ok 'n inzet van de dialectverenigingen, Schriieversbond Oaveriessel, muziekgroepen, oetgeavers, kraanten, etc, zorgden vuur meer acceptatie." En toch, volgens Dick Schlüter verkeert het dialect in ne terminale fase. "Ie zeet het um oe hen. Redding is möggelijk as het Nedersaksisch as vak op school wördt onderwezen, de olders het gebroek nich meer zeet as 'n teken van domheid, mer as ne verrieking en de 'elite' 'n veurbeeldfunctie op zich nemt. En zoas ik het zee kön wie dat vergetten. Hoo jammer ok." Doar kan ik as interviewer het met doon.

In 1994 koopt der van Dick 'n book oet met gedichten, schreven in het Nederlands, dat as titel krig 'Glip in de kop'. Doarnea komt de nog twee dichtbundels.

In het veurjoar van 2010 döt hee met an de verkiezing van provinciaal dichter Overiessel vuur het joar 2011-2013. Tot zien eagen verbazing wördt hee kössen as opvolger van Koos Geerds en as hee zien opdracht good döt krig hee doar 5000 Euro per joar veur. Hee mot op zien minst 6 gedichten per joar schriieven.

Kiek: <http://www.overijssel.nl/overijssel/dichter-overijssel-0/>

Hee belooft doarbie de provincie dat hee in dee twee joar oaver alle gemeenten, dee de provincie riek is, 'n gedicht zal schriieven. En doarbie wil hee ok scholen bezeuken um luk te vertellen oaver het mooie van de poëzie. "Mer ik blief wal luk nen historicus", beslöt hee het interview.

Ondertuske heb wie de stoet nog beaden in 't trumke. Dick haalt twee bekers melk en onderwiel proat wie nog luk hen en wier. Nöast ouns doot twee studenten 'n laptop too.

Bert Wolbert, Oldnzel

n Boetnmaarksn gedicht maakt as provinciedichter

n Zetke terug zag ik em nog,
 hee hung in de klee, dat deu mij zeer
 zonn bestn keerl, oet t Anatolie van aleer,
 woar as Palthe em oet har ezoch.
 Net as mien vaa, warkn hee in n textiel
 tot de piepn daal gungn. Noe geet e zölf,
 wat ik oe brom. Kortns har e nog brulfte,
 noe wocht em nen jas van hoalt, den slemiel.

wat donders mooi is Almelo toch
 met al dee boetnmaarksn dee hier
 a hoonderden joarn bint kömn um wark,
 plezeer en gemak. Ik bin kats verkoch.

Of is t umda'k der ene van Schlüter bin?
 Zölf bi'k der joa ok zo ene. A'j t mar weet.
 Dat den veuroalder is kömn, dat is a lang eleedn
 mar mien thoes is ok, woar de groov möt ween.

Vandaag zag ik t wich van zien dochter.
 t Gat strak in de spiekerbokse,
 doar zit heel wat aans in de klee.
 As keerl deank ik dan; Heer

*Dick Schlüter, Dichter bij Overijssel
 6 maart, dialectmoand 2011*

Kwetsbaar

Vandaege zet ik et leaven
noar mien haand,
doe vroggere zörren, vrogger zeer
an de kaant.

Al kiek ik deur beslagen ramen
en lach ik met mien mond,
mien hatt'is broos as porcelein
en vaak nen open wond.

De nach is zilver buten
de wind slot um mie hen,
en ik verzamel alle zörren
die ik allene ken.

Dreij toch de tied terugge
en maak mie weer et kind
det muujteloos zich keert noar 't lich
en zo zichzelf hervind.

Dick Podt, Nijverdal

Gosse en Goosen

De twie olde keerlties kiekten mekaere met troanderige ogen wat veralderierd an. Eur blekken zoegen zich vaste, dwærs over de rommelige toafel én, die wat lies is en onder iene van de poten een dun plaenkien ef.

Zeumtig joor geleden lag datzelfde plaenkien d'r ook al onder en nooit is d'r iene op et idee ekomen umme de poten liek te maeken.

Zo now en dan wiebelt ie nog wat.

Op et kleine grenieten aanrechien in de oek van de woonkeuken stet een gimmeleerde kanne koffie op een pietereulieluchien te zokeren.

Gieniene ef d'r nog wat uut edrunken.

De man die 't dechtste bi-j de kachel zit ef zien iene bien op de grond en de twiede leg, dechte in'epakt, op een stoel veur um.

Zien vel liekt wel asfalt, ebærsten, deurgroefd en e'taend deur 't leven.

De aandere zit met een plastic tasse op de skoot. Et tæssien is an de kleine

kaante, bovenan zie-j nog een raand van een dekke, gestreepte flenellen pyjama. Ook buuldert d'r een wat foedelige, molton onderbroek boven uut.

Uut de zak van zien colbertjæssien, zo uut de vuuftiger joren, dat ie nog altied veur netties draegt, steken pepieren, die an ziekenfondsförmulieren doen deinken.

De man get stoan, laegt de tasse op de toafel en löp noar 't raem. Met zien rimpelige aand veegt ie een kiekgaetien op et beslaegen glas en krom, veurovergebeugen kek ie met een waeterige blek van duzend meter noar buten.

Et liekt of de tied estopt is en zien oasem inöldt.

Zonder um umme te draeien zæg ie zæchies: "Misskien oef't 't d'r wel niet of."

I-j kek de aander niet an, liekt een directe confrontatie uut de wæg te goan.

De zittende man zucht een keer, rochelt wat en trækt een grote poesterige zaldoek uut zien broekzak umme wat kwiel uut zien mondoek wæg te veggen.

De stöppels op zien kinne ogen as ofgesneden stro'almen

"k Bin nog nooit in een zieknuus ewest," prevelt ie.

Dan stokt de conversatie.

Een ketier laeter kump d'r langzaam een ziekenwaegen over et smalle toegangspad an obbelen.

Eur iele leven aren ze ier in dit usien ewoond.

Gosse en Goosen.

Zie waren in de twintiger joren in etzelfde joor geboren, Gosse in januari, Goosen in december, gien twieling, wel een twie'ieneid.

De vaejer en moejer kregen d'r dus een paer direct op mekaere maer door bleef et dan ook bi-j.

Zie leefden sober en zunig tesaemen en zie adden et goed, neks gien overload, maer ook gien ærremoede.

Vule volk kwam d'r niet over de vloere, noaste burenen aren ze niet en kammeréúdties brachten de jonges ook niet mee, zie spuulden saemen en dat was genog.

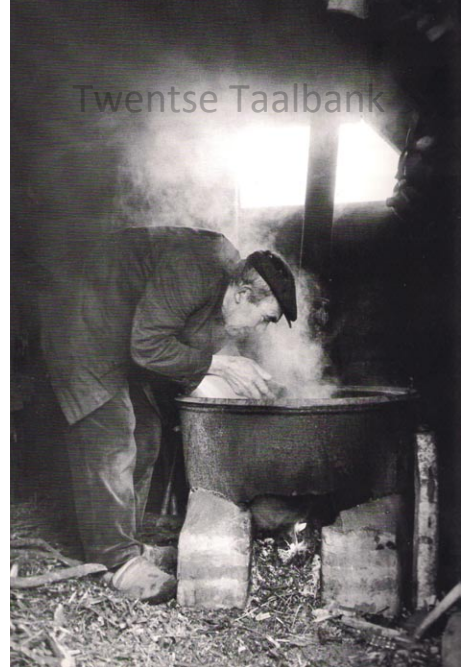
Iedere dag leupen de bruurties met eur etenstrummegien noar de dörpsskoele, 's mörgens vuuf ketier én en 's middus vuuf ketier weerumme.

Toe ze in de leste klasse van de legere skoele zaten kwam de eufdmeester ien keer eur kaante op an, op de fiese, maer dat bevöl um slæcht. I-j ad op die smalle pædties in et mulle zaand wel vuuftien keer of muun stappen.

Gosse en Goosen waren wel goeie leerlingen, vertöl ie en zie konden wel deurleren, aanderwæg, maer door kwam neks van in.

"Wi-j kunnen in disse crisistied iedere aand op 't laand wel gebruiken en mi-j ducht, zie emn al wel genog eleerd," zee vaejer en door bleef et bi-j.

Moejer zee neks.

De oorlogstied gleeed een bietien bi-j de jonges langes.

Zie waren nog net te jonk umme op te muun komen. Ook de Dusers vætten nooit et plan op umme over de kleine wæggies noar et bedoenigien te rieden.

Wel bracht vaejer een keer op een oamnd, onder de nærm, een radio mee en door luusterden ze 's oamnds vaeke noar, gelukkig adden ze wel elektrisch.

Zo bleven zie wel op de eugte van et wereldgebeuren, maer de wereld wus neks van un reilen en zeilen.

Noa de oorlog gongk alles op dezelfde maniere væarder.

Ien keer in 't joor trökken de gebroeders gezaemelijk noar de kærmse in 't dörp, die ook een verkapte uwelijksmærk was.

Vule vrouwenvleis zat d'r bi-j de jonges aandars niet an. Toch ad Gosse een keer wat verkierige, maer toe et maegien ien keer op bezuuk ewest was, was 't al weer rap uut.

Zie brachten beide olders an 't einde en in de zeumtiger joren leefden de bruurs nog net zo as eur gropvaejer en gropmoeier zowat een eeuw eerder.

Wel adden ze, toe ook eur peerd dood gongk, een twiedeaands trækker ekocht en dat bevöl geweldig. Zæchiesan worden de mannen zelf ook old, maer toe ze beiden A.O.W. kregen oefden ze niet meer zo ærd te vruten.

Gosse rommelde ien keer in de weke et uus wat op en Goosen flodderde dan wat wasgoed deur een nummer waeter.

Toe, zomaer opies, zie waren beiden al boven de tachtig, sleu de zörge toe.

Ziekelijk waren ze nooit ewest, de dokter kwam zeer zelden over de vloere, maer de leste joren was Goosen niet ærg veur mekaere en i-j was nog wel de jongste. De broek slobberde um umme 't lief, i-j mos ze met ulpielen opollen en as ie

bi-j de pompe langes kwam mos ie een slief waeter drinken, de tonge lag um as een leren lappe in de mond.

Ook zien iene bien wol niet zo. 't Vuulde niet goed en de tienen wörden zo donker... zo zwærtig en dat niet omdat ie ze maer ien keer in de moand waste.

De geskiedenis eraelde zich.

Net as vrogger leupen de bruurs weer gezaemelijk de bekende pædties noar et dörp, gien vuuf ketier én en umme, maer zeuven ketier.

Et oordiel van de dokter was: Suker... en niet zo'n bietien ook!

Nog een joor mærtelden ze saemen met be'ulpe van pillegies deur, maer et bien verergerde. De dokter kwam now ien keer in de zovule tied bi-j un langes en dat was eigenlijk vule makkelijker.

Gisteren ad ie ezægd dat et te gevoorlijk wörde en dat ie opname wol regelen en doorumme zaten ze now saemen te wachten.

De ambulance kump met een kalm gengien et ærf oprieden. De zwaailichten en de sirene bin niet an, tegenleggers koom ie ier niet tegen.

Alles get vri-j vlot. Goosen op de brandcard achterin en Gosse, noadat i-j et stellegien uut'ebloazen ef en de deure zörgvuldig op slot edraeid ef, noast de broeder veurin.

't Is dat Gosse um zörge maekt umme Goosen aandars zol ie slim genieten van et rittien.

Wat is alles in de umgevege veraanderd en wat rieden d'r een boel auto's, i-j wördt d'r doezelig van.

Noa een alf uur bin ze bi-j 't zieknuus. De broeders klappen de brancard uut en rieden de patient noar binnen. Gosse toffelt d'r met zien plastic tæssien achteran.

Zien skoenen zuchten onder 't lopen, zie bin et goan ontwend..

Een paer zusters nemen et iele zaekien rap over. Iene wes Gosse nog vluchtig een wachtkaemer, de ziekenfondspepieren nemp ze in de rappigeid mee.

Eerst is ie niet zo allienig, d'r komen geregeld patienten met begeleiders bi-j um in dezelfde ruimte

zitten, maer as et donker wördt en de oamnd vælt dan is ie stompallienig.

Oe laete zol et wezen? I-j zit ier al wel een uur of achte te wachten, i-j zol een éúlten konte kriegen.

Ook is ie zo giesem as wat... de iele dag ef ie nog gien nat of dreuge ad en vanmörge ef ie zien börd aevermout ook nog loaten stoan... van de zenuwen...

Muuizum, met stramme bienen, kump ie in d' eugte. Bah... wat is ie lecht in 't eufd.

I-j dut vanuut de verdonkerende wachtkaemer een paer veurzechtige stæppies noar de gaangk. I-j kek noar weerskaanten maer ziet gien meinse.

De doodse stilte liekt um op te slokken, de zieknuslucht drukt op um, maekt um misselijk.

Dan draeit um alles veur d' ogen en zien bienen zakken onder um wæg.

't Begint al te lechten as Gosse zien ogen weer lös dut.

Eerst ef ie gien notie woor ie is, maer dan begint d'r wat te daegen.

Goosen... oe zol 't met Goosen wezen?

I-j prebeert et dæk wat van um of te skoeven, maer zien aanden vulen zo krachteloos an. Vaeg skient um et beeld van een zuster met een spuitien veur ogen maer i-j kan et niet skærp kriegen.

Dan get de deure van de kaemer lös en een aegelwitte verpleegster kum noar binnen.

"Goedemorgen mijnheer van de Werfhorst," klaetert et deur de kaemer.

Verboesd prebeert Gosse et te vætten. D'r ef um nog nooit iene mijnheer enuumd.

In eur aanden draegt ze een blauw jækkien en een pepieren brukien. De verzekeringspepieren lengen door weer bovenop.

"Zo," jodelt ze værder, "wij zullen u snel voor de operatie klaar maken," en zie begint an Gosse's emp te trækken.

Oppe'reren... wat ef ie now an de pet angen?

"Ek oeve ielemoale niet oppereert te wörn," gef ie zæchies met verdoofde stemme weerwærk.

Even skrukelt de jonge vrouwe. Zie kek noar de olde man en pakt dan de pepieren.

"U bent toch de heer G. van de Werfhorst," vrög ze met opgetrökken wenkbrauwen, "geboren in 1924?"

"Ja... a..." gef Gosse antwoord, "maer..."

"Zie je wel," get ze al weer værder, "u bent een beetje in de war, vindt u het erg dat u een been moet missen?"

Eur rappe aanden emn zien emp en onderbroek al uut.

I-j ziet zien bienen værre uut zien lechem steken asof ie een langpootmugge is, maer i-j ef gien tied um um te skaemen.

Bealve die van zien moejer, toe ie nog klein was, ef nog nooit een vrouwenaand um an'eraekt.

Et blauwe jak en et froemelige onderbrukien zitten onwennig umme zien lief.

Troag reageren zien ærsens.

"Bien missen... bien missen?"

"Ik kom zo nog even bij u terug, prebeert u maar even te rusten," knekt ze vriendelijk en wæg is ze weer.

In Gosse's eufd beginnen zien gedachten te jaegen asof ze li-jsækkien doen.

Et vuult dat as um nog iene an zal raeken, i-j zal breken as glas en an splinters uut mekaere zal spatten.

In wat veur wereld is ie belaad... wat muut ie doen?

Dan wet ie 't.

I-j skukelt een bietien ræchter op, zet beide aanden veur zien mond. 't Liekt of d'r weer ni-je kracht deur um én stroomt en knoerærd skroewt ie:

"Goosen... Goosen... elp ie mi-j dan toch... zie willen mien bien emn!"

De klaanken bereiken de gaangk maer verstoeven in de ruimtes van et grote zieknus

Riek van der Wulp-Heutink, Gellemuden